

Over *Nevels Kind* van Harman Nielsen (fragment)

...

Harman Nielsen gebruikt mooie woorden. Daar. Het is gezegd. Het is niet anders want het is zo. Het is zo mooi dat het een genot is om te lezen. (...) De K'zan, een buitenaards ras, heeft de mensheid weggevoerd van de Aarde en alleen de zwakken, degenen die zich het beste konden verstoppen, hebben kans gezien achter te blijven. Langzaam, na honderden jaren is uit die achterblijvers een drietal volken ontstaan: het Keldervolk dat zich in de kelders van de ruïnes van de steden gevestigd heeft, het Riviervolk dat in slepen schepen de rivieren bevaart, en het Wagenvolk dat over de vlakten trekt. Soms komen ze samen op wissels en ruilen dan goederen, verhalen en zelfs DNA. De eerste drie boeken vormden een trilogie en dit vierde deel zou als losstaand gelezen moeten kunnen worden.

...

Zoals met elk boek in deze reeks, zit er twaalf jaar tussen dit deel en het vorige. Er is iets veranderd in de wereld. Waar vroeger harmonie in de wereld was, is er nu schemer. Doordat het Keldervolk uit hun ruïnes verdreven is door beide andere volken dwalen ze nu in de wereld rond. Wissels en samenkomsten worden niet meer gehouden en Sprekers, paranormaal begiftigden, worden er niet meer geboren omdat er geen verbintenissen meer zijn tussen het Keldervolk en de andere volken. Nevels kind, twaalf jaar geleden geboren, is al zo lang stervende. Zij is door Mus in de baarmoeder van Nevel gehecht, toen Nevel een miskraam dreigde te krijgen. Wolk, Nevels kind is de laatste Spreker. De grootste en onbewust en ongeweten brengt zij de wereld in gevaar. Het verhaal was groots en mooi.

...

Bron: Jos Lexmond in *SF Terra*, juni 2010